

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa "S." sp. z o.o.
przeciwko Komornikowi przy Sądzie Rejonowym w K., GG
o zapłatę i zobowiązanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2007 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 24 listopada 2006 r., sygn. akt [...],

- 1) odrzuca skargę kasacyjną;
- 2) przyznaje radcy prawnemu AZ prowadzącemu Kancelarię, od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 1200 zł (jeden tysiąc dwieście), podwyższoną o stosowną kwotę stawki podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną stronie powodowej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

Uzasadnienie

Strona powodowa w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 listopada 2006 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. oddalającego powództwo skierowane przeciwko Komornikowi przy Sądzie Rejonowym w K. o odszkodowanie za szkody poniesione w wyniku przekroczenia przez komornika uprawnień przy prowadzeniu egzekucji jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne „polegające na rozstrzygnięciu, czy dopuszczalne jest wydanie wyroku przez Sąd, gdy w aktach procesowych brak jest podpisanego przez powoda pozwu, a powód uczestniczy aktywnie w procesie, składając wnioski i oświadczenia procesowe na rozprawie i poza rozprawą - przy czym podpisanie pozwu następuje po wydaniu wyroku przez Sąd pierwszej instancji, lecz przed wydaniem wyroku przez Sąd drugiej instancji, a przeto, czy dopuszczalna jest sanacja braku formalnego pozwu, polegająca na braku podpisu powoda w inny sposób, niż złożenie przez powoda własnoręcznego podpisu na pozwie, a w szczególności, czy taka sanacja jest możliwa w sposób dorozumiany, w drodze składania przez powoda pism i oświadczeń procesowych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, spełnienie kreatywnego wymogu skargi kasacyjnej określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaga zawarcia w wyodrębnionym wywodzie prawnym uzasadnienia, że w sprawie występuje przynajmniej jedna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ k.p.c., które uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie jest to obowiązek tożsamy z określonym w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem skarżący powinien odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie i odrębnie uzasadnić wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna może się w pewnym zakresie pokrywać (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r. V CZ 131/00, OSNC z 2001 r., nr 10, poz. 156, z dnia 5 czerwca 2001 r. IV CZ 45/01, OSNC z 2001 r., nr 10, poz. 157 i z dnia 10 stycznia 2003 r. VCZ 189/02, nie publ., które zachowały aktualność). Nie jest bowiem rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych argumentów skarżącego odnoszących się do

uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które powinny znaleźć się w odrębnym wywodzie prawnym.

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, jeżeli strona, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinna zagadnienie to przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których zagadnienie to powstało, a także wskazać argumenty prawne, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC z 2002 r., nr 1, poz. 11 i z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05, nie publ.). Ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinna wykazać także, że jest to zagadnienie prawne istotne, a jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej. Zagadnienie to jednocześnie musi być oparte na stanie faktycznym i prawnym sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną i być istotne także z punktu widzenia rozstrzygnięcia tej sprawy.

Wszystkich tych elementów brak w skardze kasacyjnej strony powodowej, w której uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania sprowadza się do opisu niektórych elementów stanu faktycznego sprawy i przedstawienia pytania niezupełnie do nich nieadekwatnego.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną, a na wniosek pełnomocnika z urzędu strony powodowej orzekł na podstawie § 2 ust. 3, oraz § 15 i 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) o należnym mu wynagrodzeniu za udzielenie z urzędu pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.